

Exerciții spirituale pe muntele Carmel

2 mai 2004

Gili Cârstea

„Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?” Aceasta este întrebarea pe care și-a pus-o mereu Dumnezeu lui Israel. Acesta este motivul pentru care Domnul are o controversă cu generația noastră, „copiii copiilor lor” (Ieremia 2:9).

Nelegiuirea pe care au găsit-o părinții lor – care sunt și părinții noștri – a fost că Dumnezeu nu le oferea puterea și trăirile exaltate pe care le oferea Baal. Misticismul și emoționalismul aflate în închinarea la Baal erau de neegalat. Credința simplă și liniștită în neprihănirea lui Hristos, care producea umilință și blândețe, nu era potrivită pentru o națiune destinată să fie „capul.” Superioritatea, exclusivismul și împlinirea spirituală din misterele Egiptului au fost magnetul care a atras generații de teologi ai poporului sfânt.

Practicanții de pe muntele Carmel erau siguri că se închină lui Adonai; nici prin cap nu le trecea că pe tronul în fața căruia dansau ei se așezase Adon. Adon le oferea multă lumină și putere. Iar calea spre această lumină și putere erau exercițiile spirituale pe care generația noastră le redescoperă. Priviți ce făceau pe muntele Carmel spre a convinge pe Israel că ei sunt profeții adevăratului Dumnezeu. Veți găsi – este adevărat, în forme mai sălbatice – toate exercițiile spirituale pe care creștinii de azi le practică.

Imaginea pe care acest gen de închinare o aruncă asupra lui Dumnezeu este oribilă. Dumnezeu este prezentat ca fiind capricios, eluziv, pretențios, impredictibil și mofturos. El nu poate fi descoperit decât printr-o viață riguroasă de exerciții spirituale și practici de anihilare a sinelui. Dacă nu vede sânge, nu Se lasă convins. Tot bâlciul pe care acești teologi nebuni l-au desfășurat pe muntele Carmel era o scârboasă caricatură despre Dumnezeu.

Ce diferență între exercițiile lor și rugăciunea simplă, serioasă și scurtă a lui Ilie. Dar și mai mult. Ce imagine glorioasă a prezentat Fiul omului despre caracterul Tatălui Său! O atingere a hainei cu credință, o vorbă rostită simplu, o cerere din trei cuvinte, în cazuri disperate doar strigătul nerostit al inimii, și puterea magnificului Creator se puneau în mișcare. Nu aveau nevoie nici de labirintul rugăciunii, nici de meditație sau vizualizări divine, nici de călăuzire spirituală și nici de dansuri sau incantații.

Întorcând spatele soliei despre neprihănirea lui Hristos, preoții de astăzi ai lui Baal vor să călăuzească acest popor spre nimicurile practicilor medievale, în care ei văd spiritualitate autentică.

Cât de simplu ne-ar fi fost să revenim la solia îngerului al treilea, singura care poate oferi acestei lumi ploaia târzie și marea strigare. Dar, evident, făcând așa am fi rămas fără aprobarea și aprecierea acestei lumi. O lume în care audiența este criteriul final.